

1 שְׁכָן הִירֵיעָה שְׁנֵפֶל בָּהּ דְּרָנָא – תולעת שעושה נקב קטן ועגול,
 2 קוֹרְעִין בָּהּ וְתוֹפְרִין אוֹתָהּ – היו קורעים את היריעה למעלה ולמטה
 3 ממקום הנקב ותופרים, לפי שאם היו תופרים רק את מקום הנקב
 4 היתה היריעה מתקמטת.
 5 הגמרא מביאה שלש הלכות ששמע רב זוטר א בר טוביה מרב ואחת
 6 מהן בענין מלאכת תופר: אָמַר רַב זוטרא בַּר טוביה, אָמַר רַב,
 7 הַמוֹתֵת חוּט שֶׁל הַתְּפִירָה בְּשֵׁשֶׁת – בגד התפור ועומד והניח בו חוט
 8 ארוך בסוף תפירתו, ונפרדו שני חלקי הבגד זה מזה, ומותח את ראשי
 9 החוט כדי להדק ולחבר את חלקי הבגד, זו היא תפירתו וְחֵיִיב הָטָאת.
 10 וְהַלּוּמֵד דָּבָר אֶחָד מִן הַמְּגוּשׁ – ממין המושכו לעבודה זרה, ואפילו
 11 דבר תורה, חֵיִיב מִיתָה בִּידֵי שָׂמִים. וְהַיּוֹדֵעַ לְחַשֵּׁב תְּקוּפוֹת וּמְזוּלוֹת
 12 – היודע לחשב אם שנה זו תהא גשומה או שחונה על פי הילוך
 13 המזלות, וְאִינוּ חוֹשֵׁב, אָסוּר לְסַפֵּר חֵימָנוּ – אסור לומר דבר הלכה
 14 משמו.
 15 הגמרא מבארת מהו מגוש: מְגוּשָׁתָא שהוזכר בכל מקום, נחלקו רב
 16 וְשְׁמוּאֵל מהו, חד אָמַר, חֲרָשִׁי – אחד מהם אמר שהוא מכשף, וְחד
 17 אָמַר, גְּדוּפִי – ואחד מהם אמר שהוא מין האדוק בעבודה זרה ומגדף
 18 תמיד את השם, ומסית אנשים לעבודה זרה.
 19 מוכיחה הגמרא שרב הוא הסובר ש'מגוש' פירושו מין: תַּסְתַּיִם
 20 דָּרַב דְּאָמַר גְּדוּפִי – יש להוכיח שרב הוא הסובר שמגוש היינו מין,
 21 דְּאָמַר רַב זוטרא בַּר טוביה אָמַר רַב, הַלּוּמֵד דָּבָר אֶחָד מִן הַמְּגוּשׁ
 22 חֵיִיב מִיתָה, ומוכח שרב סובר שמגוש היינו מין, דְּאִי סָלָא דְעֵתָהּ
 23 חֲרָשִׁי – שאם יעלה על דעתך לומר שרב סובר שמגוש היינו מכשף,
 24 והטעם שאסור ללמוד ממנו הוא משום שנאמר (דברים יז) 'לא ימצא
 25 בך וגו' מְעוֹן וּמִנְחָשׁ וּמִכְשֵׁף, הַכְּתִיב – הרי כתוב בפסוק שלפניו (פסוק
 26 ט) 'לא תִלְמֵד לַעֲשׂוֹת כְּתוּעַבַת הַגּוֹיִם הָהֵם', ממה שנאמר 'לעשות',
 27 משמע שהאיסור הוא רק בשלומד על מנת לעשות, אֲבָל אוֹתָהּ לְמַד
 28 מהם כדי לְהִבִּין – לידע מהו כישוף, שאם יבוא נביא שקר ויעשה כן
 29 לפניך תבין שהוא מכשף, וכדי לְהוֹדוֹת זאת לאחרים. מסיקה הגמרא:
 30 תַּסְתַּיִם – אכן מוכח הדבר שרב הוא הסובר שמגוש היינו מין, ולכן
 31 אמר שאין ללמוד ממנו שום דבר, כיון שכל דבריו הם מינות.
 32 הגמרא מבארת מהיכן למדים שיש מצוה לחשב תקופות ומזלות:
 33 אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן פִּזִּי, אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן לֹוִי מִשּׁוּם בַּר כִּפְרָא,
 34 בָּל הַיּוֹדֵעַ לְחַשֵּׁב בְּתַקּוּפוֹת וּמְזוּלוֹת וְאִינוּ חוֹשֵׁב, עָלָיו הַכְּתוּב
 35 אוֹמֵר (שפיט' ד'י) 'וְאֵת פֹּעֵל ה' לֹא יִבְיֹוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדָיו לֹא רֵא' –
 36 עשו עצמם כאילו אינם רואים גבורות ה'. אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר
 37 נַחֲמָנִי, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מִנֵּין שִׁמְצוֹהָ עַל הָאָדָם לְחַשֵּׁב תְּקוּפוֹת
 38 וּמְזוּלוֹת, שְׁנֵאמַר (דברים ד') 'וְשִׁמְרָתֶם וְעֲשִׂיתֶם כִּי הִיא הַכְּמָתֶכֶם
 39 וּבִינִתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים', אִיזוֹ חֻכְמָה וּבִינָה שֶׁהִיא נִיכְרַת לְעֵינֵי
 40 הָעַמִּים, שיכול החכם לתת סימן שכן הוא כדבריו, הִנֵּי אָמַר זֶה
 41 חֵישוב תְּקוּפוֹת וּמְזוּלוֹת, כגון שאומר אם שנה זו תהא שחונה או
 42 גשומה, שיכול לתת סימן לדבריו על ידי הילוך השמש והמזלות,

43 שענין זה תלוי בהם.
 44 שנינו במשנה בין המלאכות האסורות בשבת: הַצֵּד צִבִּי וכו'. הגמרא
 45 דנה בענין מלאכת צידה: תַּנּוּ רַבֵּנּוּ, הַצֵּד חֲלוּזִין וְהַפּוֹצְעוֹ – ודחקו
 46 בידינו לאחר מכן כדי להוציא דמו, אִינוּ חֵיִיב אֲלָא חטאת אחת משום
 47 צידה, אבל על הפציעה אינו חייב. רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר חֵיִיב שְׁתִּימָה,
 48 אחת על הצידה ואחת על הפציעה, שְׁתִּימָה רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר, פְּצִיעָה
 49 הרי היא בְּכָלֵל מלאכת דִּישָׁה, שמפרק את דמו ממנו והרי זה דומה
 50 למפרק תבואה מקשיה, וחייב עליה משום מלאכת דש. אָמַר רַב לֹוִי
 51 חכמים, אִין פְּצִיעָה בְּכָלֵל דִּישָׁה. מבררת הגמרא: אָמַר רַבָּא, מֵאִי
 52 מַעֲבָרִי – דְּרַבְּנָן הסוברים שאין פציעה בכלל דִּישָׁה. מבארת הגמרא:
 53 קְסָבְרִי – חכמים סוברים שאין דִּישָׁה אֲלָא לְגִדּוּלֵי קֶרְקַע, מפני
 54 שמלאכות שבת תלמוד מהמלאכות שהיו מצויות במשכן, ובמשכן
 55 היתה דִּישָׁה רק בסממנים שהם גידולי קרקע.
 56 מקשה הגמרא: וְלִיְחֵיִיב נָפִי – ונחייב את הפוצע חלזון גם מִשּׁוּם
 57 נְטִילַת נֶשֶׁמָה, שהרי ממינו בהוצאת דמו. מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּי
 58 יוֹחָנָן, מה ששנינו שהפוצע אינו חייב משום נטילת נשמה מדובר
 59 באופן שִׁפְצָעוֹ לאחר שכבר מת. רַבָּא אָמַר, אֲפִילוּ תִימָא – אפילו
 60 אם תאמר שמדובר באופן שִׁפְצָעוֹ כשהיה חי, אינו חייב משום נטילת
 61 נשמה, משום שְׁתִּימָה הוּא אֲצֵל נְטִילַת נֶשֶׁמָה – לגבי נטילת
 62 נשמה הרי הוא מתעסק בדבר אחר, ואין זה מלאכת מחשבת מפני
 63 שאינו מתכוין שימות. מקשה הגמרא: וְהָא אֲפִי וְרָבָא דְאָמְרִי
 64 תְּרִוּוּיָהּ – שאמרו שניהם, מוֹדָה רַבִּי שִׁמְעוֹן בְּפִסְקִי דִּישָׁה וְלֹא
 65 יָמוּת – שאף רבי שמעון הסובר שדבר שאינו מתכוין מותר, מודה
 66 שהיינו דווקא במקום שאפשר שיעשה האיסור ואפשר שלא יעשה,
 67 אבל אם בודאי יעשה האיסור, כגון שחותך ראשו של בעל חי בשבת
 68 ואומר שלא נתכוין להמיתו, אלא חותכו לצורך אחר, הרי זה
 69 כמתכוין להמיתו, ומודה רבי שמעון שאסור, ואם כן גם כאן יש
 70 לחייבו מפני שהחלזון ודאי ימות בהוצאת דמו. מתרצת הגמרא:
 71 שְׁאֵנִי הָכָא – שונה הדבר כאן שפוצע את החלזון, דְּכַמָּה דְאִיתִּי בֵּיהּ
 72 נֶשֶׁמָה טַפִּי נִחָא לִּיה – שכל זמן שהוא חי יותר נוח לו, כִּי הֵיכִי
 73 דְּלִצְלִיל צִיבְקָעִיה – כדי שיהא צבעו צלול, מכיון שצבע דמו של חלזון
 74 חי צלול יותר. וכיון שאינו רוצה שימות, אפילו אם מת אינו נחשב
 75 מתכוין, ולא אמרו שמודה רבי שמעון בפסיק רישא שאסור אלא
 76 בדבר שלא איכפת לו שיעשה, אך אינו מתכוין.
 77 שנינו במשנה: וְהַשּׁוֹחֵטוֹ. הגמרא מבררת משום איזו מלאכה חייב
 78 השוחט: שוֹחֵט, מִשּׁוּם מֵאִי חֵיִיב – משום איזו מלאכה מתחייב, הרי
 79 לא מצאנו מלאכה כזו בעשיית המשכן. משיבה הגמרא: רַב אָמַר,
 80 חֵיִיב מִשּׁוּם צוּבָע, שכששוחט את הבהמה נצבע הבשר במקום
 81 השחיטה, ומלאכת צובע ודאי היתה במשכן. וְשְׁמוּאֵל אָמַר, חֵיִיב
 82 מִשּׁוּם נְטִילַת נֶשֶׁמָה, ומלאכה זו היתה במשכן באילים מאדמים
 83 ובתחשו.

הכלי.
אָמַר רַב יְהוּדָה, הָאֵי מֵאֵן דְּשָׁקִיל אֶקוּפִי מְגִלְמִי – אדם שנוטל
 ראשי חוטאים התלוים בבגד, או שנוטל קשין וקיסמים שנארגו בבגד
 בלי מתכוין, חייב משום **מְכָה בְּפִטְיִשׁ**, שזהו גמר מלאכת הבגד. וְהֵנִי
 מִלִּי דְקָפִיר עָלֵיהֶו – ואמנם דין זה הוא דווקא אם מקפיד שלא
 ישארו חוטאים וקיסמים בבגד, שאז לא נגמרה מלאכת הבגד עד
 לאחר שינטלו, אבל אם אינו מקפיד עליהם, אין בנטילתם משום גמר
 מלאכה, ואינו עובר על מלאכת מכה בפטיש.
 שנינו במשנה במגן ל"ט המלאכות: וְהַבֹּתֶיב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, והמוחק
 על מנת לכתוב שתי אותיות.
 הגמרא מביאה ברייתא בענין זה: הֵנִי רִבְּנָן בְּבִרְיָא, כְּתֹב אוֹת
 אַחַת גְּדוּלָּה, וְיֵשׁ בְּמִקְוָמָה לְכַתּוֹב שְׁתֵּים, כלומר שבמקום כתיבתה
 היה אפשר לכתוב שתי אותיות בינוניות, פְּטוּר, משום שבמשכן
 שממנו לומדים מלאכות שבת, היו כותבים שתי אותיות, והוא לא
 כתב אלא אות אחת. אבל מִחָק אוֹת גְּדוּלָּה וְיֵשׁ בְּמִקְוָמָה לְכַתּוֹב
 שְׁתֵּים – שתי אותיות בינוניות, חייב, משום שחשיבותה של מלאכת
 מחיקה היא בכך שמכשירה לכתובה את המקום המחק, וכיון שיכול
 לכתוב במקום המחק שתי אותיות, הרי זו מחיקה חשובה וחייב
 עליה.
אָמַר רַבִּי מְנַחֵם בְּרַבִּי יוֹסִי, וְזֶה חוֹמֵר בְּמִחָק מִכְּבֹּתֶיב, שהכותב
 אות אחת גדולה פטור, והמוחק את אחת גדולה חייב.
 שנינו במשנה במגן ל"ט המלאכות: הַבֹּתֶיב וְהַפֹּתֶיב, הַמְכַבֶּה
 וְהַמְכַעֵר, וְהַמְכָּה בְּפִטְיִשׁ.
 הגמרא מבארת מה נכלל במלאכת מכה בפטיש: רַבָּה וְרַבִּי זִירָא
 דְאָמְרִי תְרוּיָהוּ – אמרו שניהם, כָּל מִידֵי דְאִיתִּי בֵּיה – כל מעשה
 שיש בו גֵּמַר מְלָאכָה, חייב עליו משום מְכָה בְּפִטְיִשׁ.
 שנינו במשנה בסיום מגן כל אבות המלאכות: אֵלֹו אֲבוֹת מְלָאכֹות.
 אומרת הגמרא: דקדק התנא לכתוב 'אלו' כדי לְאָפּוֹקִי – [להוציא]
 מִדְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּמַחֲיִיב עַל תּוֹלָדָה בְּמִקּוֹם אֶב – הסובר (בכירות טז)
 שהעובר בשבת בשוגג על אב ותולדה שלו חייב שתי חטאות, על
 האב ועל התולדה, ובא התנא להשמיט שאינו כן, אלא מביא חטאת
 על האב לבדו ולא על התולדה, שהרי אמרו לעיל (עא), שלא נמנו
 כאן מספר המלאכות אלא להודיענו מגן החטאות שניתן להביא
 בהעלם אחד, ודקדק התנא באמרו 'אלו אבות מלאכות', למעט את
 תולדותם שעליהם אינו מביא חטאת.
 שנינו במשנה, שמגן האבות מלאכות הם ארבעים חֲסֵר אַחַת.
 מבארת הגמרא: התנא ציין מגן המלאכות כדי לְאָפּוֹקִי – [להוציא]
 מִדְּרַבִּי יְהוּדָה, דִּתְנִינָא, רַבִּי יְהוּדָה מוֹסִיף עַל ל"ט המלאכות אֶת
 הַשּׁוֹבֵט – המכה בכרכר על חוטי השתי אחרי מתיחתם לאורך הנול
 כדי להפריד את החוטים שהסתבכו זה בזה, וְהַמְדַּקֵּק – חוט הערב
 הנארג על חוטי השתי צריך שלא יהיה מתוח יותר מדאי, ולכן מכהו
 בכרכר בכמה מקומות. אָמְרוּ לוֹ חֲכָמִים לְרַבִּי יְהוּדָה, שׁוֹבֵט חֲרִי הוּא
 בְּכָלֵל מְלָאכָה מִסָּפָה, כי אף הוא מסדר את החוטים, וְהוֹצִיאוּ בְּשָׁבֶת
 הוּא בְּכָלֵל מְלָאכָה אוֹרְגָה, כי מלאכתו בכלל מעשה האריגה היא,
 ואין למנותם אבות מלאכה בפני עצמם.

משנה

משנה זו מבארת את הכללים הנדרשים לדבר שמוציא מרשות
 לרשות כדי לעבור על מלאכת הוצאה: וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ מִלְכָּד
 הכלל הגדול ששנינו בתחילת הפרק (לעיל טז), כָּל הַבָּשָׂר לְהַצְנִיעַ –
 כל שהוא מין שראוי ועשוי לצורך בני אדם, וּמַצְנִיעִין בְּמֹהוּ – ויש
 בו שיעור שרוב בני אדם עשויין להצניע אותו, וְהוֹצִיאוּ בְּשָׁבֶת
 מרשות היחיד לרשות הרבים, חייב חֲטָאת עָלָיו – כל אדם שהוציאו
 חייב עליו חטאת, ואפילו אם הוא עשיר שאין שיעור זה חשוב לו.
 וְכָל דָּבָר שֶׁאֵינוֹ בָּשָׂר לְהַצְנִיעַ – שאינו עשוי לצורך בני אדם, וְכָן כָּל
 דָּבָר שֶׁהֻדְרָךְ לְהַצְנִיעוֹ, אבל אֵין מַצְנִיעִין בְּמֹהוּ – אין בו שיעור
 הראוי להצניעו, וְהוֹצִיאוּ בְּשָׁבֶת, אֵינוֹ חייב חטאת אֲלָא הַמַּצְנִיעוֹ –

מקשה הגמרא על דברי רב: וכי אפשר לומר שרק משום צוּבֵעַ אֵין
 – אכן חייב, אבל משום נְטִילַת נֶשֶׁמָה לֹא, הרי אם כן יקשה מדוע
 חילקה המשנה וכתבה שוחט וצובע בשני אבות מלאכה. מתרצת
 הגמרא: אֵימָא – אמור שכונות רב היא שחייב משום נטילת נשמה
 וְאֵה מְשֻׁם צוּבֵעַ, וכיון שעובר על שני אבות מלאכה חייב שתי
 חטאות. אָמַר רַב, מִלְּתָא דְאָמְרִי – הדבר התמוה שאמרתי,
 שהשוחט חייב משום צובע, אֵימָא כֹּה מִלְּתָא – אומר בו ביאור, דְּלֹא
 לִיתוּ דְרֵי בְּתַרְאִי וְלִיחָבוּ עָלֵי – שלא יבואו דורות אחרונים וישחקו
 עלי, ויקשו על דברי, צוּבֵעַ בְּמֵאֵי נִחָא לִיה – במה נוח לשוחט
 שנצבע הבשר בדם, וכיון שאין נוח לו הרי זה כצובע דבר שאין דרכו
 לצבוע, שפטור, ולכן אבאר הדבר, נִחָא דְלִיתָנוּם בֵּית הַשְּׁחִיטָה
 דְמָא – נוח לו שיתלכלך בית השחיטה בדם, כִּי חֵיבֵי דְלִיתָנוּם אֵינְשֵׁי
 וְלִיתוּ לְיוֹבְנֵי מִינָה – כדי שיראו בני אדם ויבואו לקנות ממנו את
 הבהמה, שזה יהיה להם סימן שהבהמה נשחטה היום.
 שנינו במשנה במגן ל"ט המלאכות: וְהַמְעַבֵּד.
 מקשה הגמרא: הֵינֵנו מוֹלֵחַ וְהֵינֵנו מְעַבֵּד – מליחת העורות היא
 לצורך עיבודם, ואם כן כששנה התנא שמעבד הוא אב מלאכה נכלל
 בזה גם מולח, ומדוע הוצרך התנא לשנות שניהם. מתרצת הגמרא:
 רַבִּי יוֹחָנָן וְרִשִׁי לְקִישׁ דְאָמְרִי תְרוּיָהוּ – אמרו שניהם, אִפְסִיךְ חֵד
 מִינְיָהוּ וְעָלִיל שִׁירְמוּט – יש להוציא אחת ממלאכות אלו ממגן ל"ט
 המלאכות, ולמנות במקומה מלאכת שירטוט, שדרך הרצענים
 החותכים את העור, שמשרטטים תחילה את המקום שרוצים לחתוך,
 ולאחר מכן מעבירים את הסכין במקום השירטוט, וחותרכים את
 העור, ומלאכה זו היתה במשכן בחיתוך העורות שהוצרכו לכיסוי
 המשכן.
 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בענין מליחת בשר: אָמַר רַבָּה פֵּר
 רַב הוּנָא, הָאֵי מֵאֵן דְּמִלַּח בִּישְׁרָא – אדם שמולח בשר בשבת, חייב
 חטאת משום מְעַבֵּד, שכן המליחה היא בכלל עיבוד. רַבָּא אָמַר, אֵין
 עֵיבּוּד בְּאוֹרְבָלִין, ואין חייבים על מליחת בשר בשבת.
 אָמַר רַב אִשִּׁי, וְאִפְּלוּ רַבָּה פֵּר רַב הוּנָא לֹא אָמַר שְׁמִלִיחַת בִּישְׁר
 חשובה עיבוד וחייבים עליה, אֲלָא דְקָא בְּעֵי לִיה לְאוֹרְבָא – באופן
 שצריך את הבשר לדרך, שאז נותן עליו מלח רב, ודומה לעיבוד כיון
 שהמלח מקיימו עד שעת האכילה, אֲבָל לְבִיתָא – אם צריך את
 הבשר לאכלו בביתו, לֹא מְשֻׁנֵּי אֵינְשֵׁי מִיכְלִיָּה עָין – אין אדם עושה
 מאכליו יבשים כעץ, כלומר אינו נותן מלח רב בבשר עד שיתייבש
 ויהיה כעץ, אלא נותן מעט מלח כדי שיהא בו טעם, ולכן אינו בכלל
 מעבד בשבת.
 שנינו במשנה במגן ל"ט המלאכות: וְהַמְמַחֵק וְהַמְחַתֵּב.
 אָמַר רַבִּי אֶחָא פֵּר חֲנִינָא, הֵשֶׁךְ בֵּין הַעֲמוּדִים – המחליק את הקרקע
 שבין עמודי האכסדרא בְּשָׁבֶת, חייב חטאת משום שעבר על מלאכת
 מְמַחֵק, שכן החלקת דבר שיש בו גומות וכיוצא בו, בכלל מלאכת
 מגמר היא.
 דינים נוספים בענין ממחק ומחתך: אָמַר רַבִּי חִינָא בְּרַב אֶבְרָהָם, שְׁלִשָּׁה
 דְּבָרִים כֹּחַ לִי רַב אִשִּׁי מְשַׁמֵּיה דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי, א. הַמְגַרֵּר דְאִשִּׁי
 בְּלוֹנְסוֹת – המגרד ומשייף את ראשי המוטות בְּשָׁבֶת כדי שיהיו
 ראשיהם שווים וחדים, חייב משום שעבר על מלאכת מְחַתֵּךְ, שכן
 חיתוך דבר לפי מדה מסוימת, בכלל מלאכת מחחק היא. ב. הַמְמַחֵר
 רְמִיָּה – המורח משחה על תחבושת הניתנת על הפצע, בְּשָׁבֶת, חייב
 משום שעבר על מלאכת מְמַחֵק, שכן מריחת דברים המוממרחים
 כגון זפת או שעווה וכדומה, בכלל מלאכת ממחק היא. ג. וְהַמְסַתֵּת
 – המחליק את הָאֶבֶן בְּשָׁבֶת לאחר שנעקרה מן ההר, חייב משום
 שעבר על מלאכת מְכָה בְּפִטְיִשׁ, כי סיתות האבן גמר מלאכה הוא,
 וגמר מלאכה הוא תולדת מלאכת מכה בפטיש.
 דינים נוספים במלאכת מכה בפטיש: אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן קִיסְמָא
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקִישׁ, הָצַר צוּרָה בְּכָלֵי הָעוֹמֵד לָכָר, כדי
 לנאותו, וְהַמְנַפֵּחַ בְּכָלֵי וְכוּבִית – זכוכית שהותכה, ומנפחה ועושה
 ממנה כלי, חייב משום מְכָה בְּפִטְיִשׁ, שפעולת אלו הם גמר מלאכת

1 אם יש אדם שדבר זה חביב אצלו והצניעו והוציאו מרשות לרשות,
2 חייב חטאת, אבל שאר בני אדם שהוציאוהו מרשות לרשות פטורים.

גמרא

3 שנינו במשנה, כל הכשר להצניע ומצניעין כמוהו והוציאו בשבת
4 חייב חטאת. הגמרא מבררת מה בא התנא למעט בזה: כָּל הַפֶּשֶׁר
5 לְהַצְנִיעַ, לְאַפּוּקֵי מַאי – מה בא התנא למעט מכלל זה, כלומר איזה
6 דבר נחשב שאין ראוי להצניעו, ואין חייבין על הוצאתו. משיבה
7 הגמרא: רַב פָּפָא אָמַר, בֹּא לְאַפּוּקֵי – למעט דָּם נִדָּה, שאינו חשוב
8 ואין הדרך להצניעו. מִרְ עוֹקְבָא אָמַר, הֵתְנֵא בֹא לְאַפּוּקֵי – למעט
9 עֲצֵי אֲשֶׁרָה של עבודה זרה, שאסורים בהנאה ואין הדרך להצניעם.
10 הגמרא מבארת את הנפקא מינה ביניהם. אומרת הגמרא: מֵאֵן דְּאָמַר
11 – לרב פפא שאמר שהתנא בא למעט הוצאת דָּם נִדָּה מפני שאינו
12 חשוב, כָּל שֶׁכֵּן שאין חייבים על הוצאת עֲצֵי אֲשֶׁרָה, כיון שאסורים
13 בהנאה ומאוסים וצריך לאבדם. וּמֵאֵן דְּאָמַר – ולמר עוקבא שאמר
14 שהתנא בא למעט הוצאת עֲצֵי אֲשֶׁרָה, יש לומר שדווקא עצי אשירה
15 אינם ראויים להצניע כיון שאסורים בהנאה ומאוסים וצריך לאבדם,
16

17 אֲבָל דָּם נִדָּה מִצְנֵעַ לִיָּה לְשׁוֹנָרָא – אדם רגיל להצניעו ליתנו לחתול,
18 וחייבים על הוצאתו בשבת.

19 הגמרא מבארת את טעמו של רב פפא הסובר שאין אדם מצניע דם
20 נדָה: וְאִידָּךְ – ורב פפא שאינו מחייב על הוצאת דם נדָה, אף שראוי
21 הוא ליתנו לחתול, הוא משום שסובר, שִׁכּוּן דְּחִלְשָׁא – כיון שאדם
22 שחתול אוכל דמו נחלש, לֹא מִצְנֵעַ לִיָּה – לכך אינו מצניעו כדי
23 להאכילו לחתול.

24 הגמרא מוכיחה שמשנתנו אינה כדעת רבי שמעון: אָמַר רַבִּי יוֹסִי בְּרַ
25 חֲנִינָא, הָאִי – כלל זה ששנינו במשנתנו שדבר העשוי לצורך בני אדם
26 ויש בו שיעור שראוי להצניעו לרוב בני אדם, אסור בהוצאה אף
27 לעשיר שאין שיעור זה חשוב אצלו, דְּלֹא כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּאִי כְּרַבִּי
28 שְׁמַעוֹן, הָאָמַר (לקמן עו') לגבי השיעורים שהוזכרו במשנה (שם) לענין
29 הוצאת משקין, לֹא אָמְרוּ כָּל הַשִּׁיעוּרִין הֵלְלוּ אֱלֹא לְמִצְנִיעֵיהֶן –
30 לסתם בני אדם שדרכם להצניע שיעור זה וגם אם לא הצניעוהו
31 בפועל, אבל עשיר שאין דרכו להצניע שיעור זה, אם הוציא שיעור
32 זה פטור, וזה שלא כדעת משנתנו שגם עשיר המוציא דבר שיש בו
33 שיעור הראוי לרוב בני אדם חייב.